

O vile Tugendhat

Vila Tugendhat je z pohledu ulice malá, ale od zahrady je obrovská. Zahrada je velká a z kopce vede dolů. Dveře ve vile byly velké a okna se stahovala na elektriku. Ve vile byla velká knihovna a měli v ní hodně kyttek. Když tam rodina bydlela, měli to barevné stěny, ale teď je tam bílo. Tehdy měli v každém pokoji i umyvadla. Ve vile byl takzvaný obouvací stroj, který nám obalil boty do igelitu, abychom nenanosili špínu do vily. V obývacím pokoji byla zeď, ale byla jenom na okrasu. Zeď byla z kamene jménem onyx, přivezený až z Afriky. Když na něj svítilo slunce, byla zeď oranžová. U velkého stolu byla spousta židlí z Asie. V jídelně byl rozkládací stůl na tři části. Bylo tam hodně židlí a každé křeslo mělo nějaké jméno. Skoro každý nábytek měl na sobě kříž. Viděli jsme pokoje dětí, rodičů i vychovatelky. V kuchyni byl jídelní výtah, ale zdálo se mi, že je to nejmenší pokoj ve vile. Než jsem viděla kotelnu. Koupelny měly dvě. Jednu pro rodiče a druhou pro děti. Pro rodiče byla obrovská, ale pro děti malá. Vilu postavil německý architekt. Rodina tam bydlela jenom osm let. Po druhé světové válce se tam přestěhovali Rusové a dole měli koně. V roce 2001 byla vila Tugendhat zapsána do seznamu světového dědictví UNESCO. Ve vile to bylo moc hezké a paní průvodkyně byla moc milá. Hodně se mi tam líbilo.

Zapsala žákyně 4. třídy Kristína Kiššová